A°. 1841. — N°. 78.

DINGSDAG, DEN 28sten SEPTEMBER.

Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Administrative Policie.

De Procureur Generaal der Kolonie Suriname, naar aanleiding van Art. 2 en 9 der Publicatie van 19 November 1828 (G. B. sub. No. 17.) de Eigenaren van Huizen aan Paramaribo, herinnerende aan hunne verpligtingen:

1°. Om de Straat voor dezelve Huizen, ter breedte van vijftien voeten, met Schulpen te doen beleggen; en

2°. Om de Slooten of zoogenaamde Trenzen tusschen de Huizen en den openbaren wege ter breedte van twee en eenen halven voet, te doen beleggen;

brengt tevens ter kennis der Ingezetenen:

Dat, te rekenen van Maandag, den 11 October e. k., eene ALGEMEENE SCHOUWING zal worden gehouden over alle Keukens en Stookplaatsen, [illegible] en met Maandag den 25 October, daaraanvolgende, eene [illegible] lijke schouwing over de Straten, Trenzen of Trekkers enz.;

rekenende hij, vooral wat het punt der bedeling betreft, in het belang der gezondheid van de Ingezetenen, op zoodanige medewerking met de Policie, dat, bij de schouwing, van geene overtreding Proces-verbaal zal behoeven te worden opgemaakt.

Paramaribo, den 25 September 1841.

De Procureur Generaal voornoemd,

RAPPER.

INGEZONDEN.

„Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci."

Dezer dagen zagen wij met genoegen eindelijk in een onzer Dagbladen het verslag aangaande de eerstdaags verwacht wordende

STOOMPAKETTEN.

Het publiek is dan in [illegible] omtrent den [illegible] eener [illegible], [illegible] van den grootsten invloed [illegible] op den voortgang onder tropische [illegible]. De [illegible] dige aanraking toch met beschaafdere natiën en volkeren, kan niet anders dan goede vruchten dragen, zoo veel, in onze tegenwoordige [illegible] positie, direct ten aanzien der materiële welvaart, dan toch ten aanzien van den intellectuelen toestand dezer volkplanting. — En wie zal nog ontkennen in onze tegenwoordige dagen, dat het bevorderen van dusdanigen voortgang, onder alle klassen, zonder onderscheid [illegible] maatschappij, eene onvermijdelijke taak wordt?

Te regt mag eene onderneming grootsch genoemd worden, die tweemaal 's maands eene geregelde, spoedige en gemakkelijke communicatie heeft weten daar te stellen, tusschen zoo vele havens van verschillende Natiën, tusschen plaatsen, waarvan de namen naauwelijks aan elkander bekend waren, en menschen, die vroeger in geene de minste aanraking met elkander kwamen.

Dank dezer onderneming behoeft men thans zich niet blootgesteld te zien aan die ongeregelde, onaangename, lange aan kalmte en passaatwinden onderhevige reizen: — men ziet [illegible] van den last ontheven, om dagen, weken, ja maanden voorafzorgen, voor dien West-Indischen overvloed van mondbehoeften en dranken, die men voor de minste zeereis, zich thans moet aanschaffen. — Geene suikerlucht zal meer het verblijf benedendeks verpesten; geen koffijzak of katoenbaal de weinige [illegible] in uw tijdelijk logis nog innemen; — geene onfatsoenlijke, vuile en onbeschaafde scheepsjongen maar [illegible] Koefkaastel [illegible] Snart-Kaom" [illegible] — Sierlijkheid, [illegible] geriefelijkheid, prompte en [illegible] bediening, — alles wat de Engelschen zoo gemakkelijk in één woord uitdrukken: Comfort is wat u op de prachtige Stoomboten der Compagnie wacht.

Dit weten wij, niet alleen uit geloofwaardige bronnen, maar ook kunnen wij, dit afleiden [illegible] uit hetgene bekend is [illegible] reeds lang bestaande Stoom- en Zeilpaketten, tusschen Engeland en Noord-Amerika, aan welker boord bediening, tafel en slaapplaats, met uitzondering der noodzakelijk kleinere ruimte, niet onderdoen voor de beste Hôtels.

Of echter in de bedoelde Stoombooten afscheiding in rangen plaats hebbe, zoo dat een passagier meer betaalt, dan de andere; — hoeveel het bepaalde vrachtgeld is van hier naar de verschillende plaatsen, welke in de route der paketten liggen, en naar Engeland; — of onder die vracht ook dadelijk berekend wordt, de reis van Falmouth, of eenige andere haven, waar de paketten aankomen, naar London en Rotterdam; — of men, gedurende den tijd dat de Stoombooten aan de verschillende aanlegplaatsen verwijlen, ook aanspraak houdt op tafel en wijn; — dit alles is ons tot nog toe onbekend; — wij hopen dat het niet te veel gevergd zij van Observator, wanneer wij hem verzoeken, — ook die kleine huishoudelijke bepalingen, zoo hem die bekend mogten zijn, aan het publiek te willen mededeelen.

Ten slotte wenschen wij dat als Agent eener onderneming van dat gewigt, alhier een man worde aangesteld, die in zich genoegzame ondervinding en ervarenheid, gepaard met gedienstige voorkomendheid vereenige, ten einde bij ons Gouvernement, zoo veel mogelijk, in het belang der onderneming werkzaam te zijn; — den Ingezetenen dezer Kolonie, en den aankomende Vreemdelingen alle noodige inlichtingen te geven, en het hun ten aanzien van vertrek, aankomst en verblijf, zoo gemakkelijk mogelijk te maken. —

Zoodanige keuze, zoude, onder de alhier [illegible] Engelschen, naar ons inzien, niet moeijelijk zijn.

Paramaribo,
26 September 1841.

PHILOKALOS.

Mengelingen.

Een Chineesch Gastmaal te Maimatschin.

Volgens een, tusschen China en Rusland bestaand verdrag, is Kiachta het eenige punt, waar tusschen de beide staten handel mag worden gedreven. Hier ter plaatse is dan ook de gansche binnenlandsche handel van Noordelijk Azië opeengestapeld, en men ontmoet er de zaakwaarnemers der rijkste kooplieden van Petersburg. Even als de Russische handel met China zich gevestigd heeft in Kiachta, zoo hebben de Chinezen, op de daar tegenover liggende grenzen van hun rijk, te Maimatschin, eene stapelplaats aangelegd. Eene groote afgeslotene ruimte scheidt de twee steden van elkander. Aan de Russische zijde staat eene poort, in den duitschen smaak, met eene hoofdwacht, en aan den kant der Chinezen bevindt zich eene hechte, met mythologische figuren en inscriptiën prijkende afsluiting. Het inwendige van Maimatschin draagt geheel en al den stempel van eene Chinesche stad. De straten zijn goed aangelegd, maar naauw, en [illegible], niets dan [illegible] hier en daar door eene enkele altijd gesloten blijvende deur afgebroken; want de zeden en gewoonten der Chinezen brengen mede, dat ieder in zijn huis opgesloten blijve, en de wereld niet te weten kome, wat er binnen voorvalt. Achter die sombere muren staan de woonhuizen, en iedere deur leidt tot eene zeer ruime binnenplaats, op welke de woonvertrekken en winkels der kooplieden uitkomen. Gemeenlijk zijn de huizen zeer rijk gemeubileerd; men ziet er kunstig en kostbaar verlakte tafels, spiegels, schilderijen; de vloeren zijn met fijne matten belegd. Het belangrijkste meubelstuk in de receptiekamer, is de Divan, eene soort van groote sofa, die, naar het bij de Chinezen volgens Oostersch gebruik, met de beenen over [illegible] ieder particulier huis [illegible] en bezigheden van die merkwaardige [illegible]. Het eigenaardigste en zonderlingste dier stad is, dat men zich vergeefs geene vrouw in bevindt. Aan geen vrouwelijk wezen is het geoorloofd, zich aldaar te vestigen. Waarschijnlijk is dit verbod een gevolg van de nabijheid der Europeanen. Een Russisch generaal, die onlangs in de gelegenheid was, Kiachta en Maimatschin in oogenschouw te nemen, heeft in een Engelsch dagblad, Travellers Magazine, de navolgende [illegible] van een statiebezoek [illegible] bij Trin-Hoë, een aanzienlijk Chinees, [illegible] of hoofdmagt, van den Minister van Buitenlandsche Zaken, [illegible].

Ik maakte afspraak, de [illegible], om den anderen dag bij Trin-Hoë het maaltijd in te komen, aan te nemen [illegible] intusschen mijn adjudant, te zenden, ten einde hem op de gebruikelijke manier te begroeten. Den volgenden dag begaf ik mij in geleide van den opzigter der grenzen, den tolldirecteur,

eenige andere [illegible] eene afdeeling kozakken, naar Maimatschin. Omt Amchitryom ontving ons aan de buitenste deur van zijne kamer, en leidde ons, na ons op de Engelsche manier met een' handdruk te hebben verwelkomd, in zijne receptie-zaal, waar hij zich op zijnen Divan nedervlijde. Terstond bragt men ons thee in vaasvormige kopjes, wier schoteltjes de gedaante van scheepjes hadden. Daarna werden er gedroogde en ingemaakte vruchten rondgediend. Na den afloop dier voorafgaande pligtplegingen, stelden wij elkander over en weder onze officieren voor. In den beginne liep het gesprek over onverschillige onderwerpen: wij spraken over onzen ouderdom, onzen stand en de zamenleving en onze familiebetrekkingen. Vervolgens ging het gesprek over op beschrijving van wapenen [illegible] kleeding, tot dat eindelijk [illegible] Chinees, door wel ter snede gebragte vragen, de reden van mijne reis trachtte uit te vorschen. De omwegen, welke ik hem daarbij zag maken, gaven mij waarlijk stof tot lagchen. Daar ik [illegible] had, om een geheim van mijnen togt te maken, zeide ik hem vrij uit, dat ik, op last van den Keizer, [illegible] te Nertscoink bezocht [illegible] den bij mij opgekomen lust, om ook dit belangrijke punt onzer grenzen eens te bezigtigen, had voldaan. Of hij mij op mijn woord geloofde, durf ik niet verzekeren; — hij scheen zich echter voldaan te houden, en mij viel gewis de eer ten deel, die slechts zeer weinigen te beurt valt, dat mijn naam in een berigt aan Zijne Hemelsche Majesteit mogt prouken. Ons gesprek voerden wij met behulp van een' tolk.

Bij het berigt, dat er opgedischt werd [illegible] den de Dsarguatchey en ik, hand aan hand, in de eetzaal. Het gezelschap bestond uit vijf gasten, en de tafel was niet veel grooter dan een gewoon speeltafeltje. Voor ieder der gasten stonden twee porseleinen schoteltjes, het eene ledig en het andere halfvol zijn. Wij voor ons hadden onze vorken en messen [illegible] genomen. De Chinezen bedienden zich van houten pennetjes, welke zij met [illegible] vingers van hunne regterhand zoo behendig weten te bewegen, dat zij er zelfs vloeibare spijzen mede in den mond konden brengen. De spijzen, met welke de tafel bezet was, waren op even zulke schoteltjes opgedischt, als welke wij, in plaats van borden, voor ons hadden. Zij bestonden in varkens- en schapenvleesch, vogels en vet wildbraad. Vleeschspijzen, groenten, toekruid, augurken, bloemkool en zoet gebak werden ons, het eene voor, het andere na, gepresenteerd. Twee en vijftig schoteltjes werden ons achtervolgens aangeboden. Ik proefde van het meeste, grootendeels uit nieuwsgierigheid, maar ook nog daarenboven, omdat de Dsarguatchey, volgens de regelen der Chinesche wellevendheid, niet ophield, om van de smakelijkste geregten de beste stukken voor te leggen. De maaltijd werd met acht onderscheidene soorten van soep besloten. Dit getal is de hoogste graad van Chinesche etiquette, volgens welke het aantal gerigten, die opgedischt worden, met de achting, welke men den genoodigden gasten wil bewijzen, in verhand staat.

Wij hadden ons brood medgebragt, want de Chinezen gebruiken het niet. Onophoudelijk bood men ons kleine vierkante stukjes zilverpapier aan, om er den mond mede af te vegen. Onze drank bestond in eene soort van rijst-brandewijn, van een' allerongelijksten smaak. Water werd er niet gegeven, en de glazen hadden den vorm van likeurglaasjes. De maaltijd duurde omtrent een uur, gedurende welken tijd het gesprek levendig en vrolijk was, en meestal over de zeden en manieren der Chinesche vrouwen liep. Een maaltijd bij de Chinezen moge voor eene Europesche tong niet veel aantrekkelijks hebben, hun geliefd varkensvleesch en gebak, is echter alles behalve verwerpelijk of onsmakelijk. Hunne spijzen zijn zeer keurig klaargemaakt, de koekens worden zeer zindelijk gehouden, en hunne kunde zijn ongemeen goed ingerigt. Over het algemeen onderscheidt zich de Chinesche keuken meer door de soort dan door het getal van gerigten, en het eten zou, indien [illegible], als men wat [illegible] ging. Specerijen [illegible] men met [illegible] geliefkoosde [illegible] gaven wij ons [illegible] ons thee, [illegible] werden [illegible] op, dat de wijze [illegible] thee zetten [illegible]. Men vult [illegible] tot op de helft met zwarte [illegible] geliefkoosde en thans meest gebruikte theesoort is. Daar giet men dan kokend water op, en dient ze, na dat zij eenige oogenblikken heeft staan trekken, in [illegible], zonder er suiker bij te [illegible] presenteren. [illegible] van den drank, waardoor inderdaad in geur niet weinig wordt bevorderd, raakt men ligt gewoon. Ook was de thee, die wij bij den Dsarhutschey dronken, van eene uitmuntende soort.

Terwijl wij aan het dessert waren, verwijderde zich onze gastheer naar zijne kamer ten einde van kleederen te wisselen. Het is, namelijk, in China eene pligtpleging, na het eten op nieuw zijn toilet te maken. Bij zijne terugkomst had hij eenen fraaijen brainzijden rok aan, met een vest van blaauw gebrocheerd satijn. Hij liet ons een aantal merkwaardigheden zien, als boeken, wapenen &ct., en deed ons zelfs het aanbod, om ons voor dat de schouwburg begon, naar den hoofdtempel te geleiden.

(Vervolg en slot hierna.)

De Edelmoedige Matroos.

Toen in het jaar 1820 de Oostenrijksche oorlogsbrik Dalmato van Triëst naar Zara stevende, vloeg zij omver en van de zes en vijftig personen, die aan boord waren, werden er slechts zeven gered. Het schip zonk in eene diepte van meer dan negentien vademen water. Al wat zich in het ruim bevond, was onherstelbaar verloren; wat op het dek was geweest, dobberde op de baren. De eene voor en de andere na verloor zijne krachten en zonk in den gapenden afgrond neer. Twee jonge lieden, de sterkste zwemmers van boord, namen het besluit, om naar de, in de verte zigtbare kust te zwemmen, en riepen elkander toe, zich wederkeerig te ondersteunen; doch digt bij den oever zonken ook zij in de diepte.

De kapitein, niet kunnende zwemmen, en aan eene rib vastgeklemd, die naauwelijks sterk genoeg was, om zijn hoofd boven water te houden, bevond zich op het punt van te zinken, toen zulks door een matroos, die een' zwaarderen balk tot steun had, opgemerkt werd. De matroos spande al zijne krachten in, om den kapitein te bereiken, en toen hem dit gelukt was, gaf hij hem zijn zwaar stuk hout, terwijl hij zelf het zwakke nam, met de woorden: »Gij hebt vrouw en kinderen, en ik niemand; daar, neem het, en God make het, zoo als hij wil!"

List eens Spelers.

In eene badplaats had een speler aan eene farobank zijn geld tot op den laatsten penning verloren. Hij legde zijne speelkaarten koelbloedig voor zich neder, wenkte eenen markeur en zeide tot hem: »Doe mij het genoegen, eens naar mijne woning te gaan en mijnen bediende te zeggen, dat hij mij dadelijk mijn' grooten zak brengt." Toen de bankier dit hoorde, vroeg hij zeer vriendelijk: »Waarom pointeert gij niet meer?" — »Omdat ik geen geld meer bij mij heb." — O! dat doet niets ter zake, gij kunt op crediet spelen! Dit liet de speler zich geen twee maal zeggen. Hij zette op nieuw en won in korten tijd meer dan hij verloren had. Eindelijk bragt de knecht hem den grooten zak. . . . . Dit was een voetenzak, waarin de speler, volgens zijn voorgeven, aan het podegra [illegible], zijnen voet stak.

Advertentiën.

Vendu:

Van een HUIS en ERF, SLAVEN en losse GOEDEREN; aan het Departement der Onbeheerde Boedels, HEDEN NADEMIDDAG ten 4 ure. (37046)

Paramaribo, den 28 September 1841.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

Fungerende CURATORS bij het Departement der Onbeheerde Boedels, zullen op HEDEN den 28sten dezer des namiddags ten 4 ure, aan het Departement opgemeld, door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

De GOEDEREN gevonden in de volgende desolate Boedels, als: WILLEM ALBERTUS ERNEY; JACOBUS DOMINICUS CROSS; JOHANNES J. SCHERER; JACOB NICOLAAS DE VRIES GERHARDT; H. SCHILT; COENRAAD WEIMAN; MARIA MAGDALENA van HERMANUS van BUTTNER; CORNELIS A. FISLER en VENUS van MEIJERS.

Eenige SCHEEPSBLOKKEN en KATROLLEN, behoorende tot den desolaten Boedel J. N. DE VRIES GERHARDT, te zien op het Combé van Mejufvrouw DIDO van MONTEL.

En vermits in die Boedels geene genoegzame Goederen aanwezig zijn, zoo zullen de Crediteuren niet kunnen worden opgeroepen.

Paramaribo, den 28 September 1841.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(36228) Heden overleed tot mijne groote droefheid, mijn geliefde Zoon DANIEL, in den ouderdom van 15 jaren en 5 maanden.

Een ieder zal ligt beseffen hoe zwaar deze slag mij treft, en hoe treurig dit berigt voor zijne afwezende Moeder en Betrekkingen zijn zal.

Ik troost mij echter op gronden der Godsdienst, met de hoop des wederziens aan gene zijde des grafs!

Paramaribo, den 27 September 1841.

D. STEENVELD.

(36190) De Vendumeester M. A. KEIJSER, zal WOENSDAG om 9 uren, verkoopen: PROVISIEN, STUKGOEDEREN, KOPIE PLANKEN, van den Grond Hanover, alsmede eene partij diverse PLANKEN, liggende aan den Waterkant voor de Mark van den Grond Berlijn.

Schepen in Lading.

Naar Amsterdam.

Het Nederlandsch Kofschip Amsterdam, Kapt. L. Wildschut. — Adres bij Gebroeders Reijns.

Het gekoperd tweedeks Barkschip Anna Maria, Kapt. D. Steenveld. — Adres bij Leijsner en Scheffer.

Het Nederlandsch Kofschip de Koophandel, Kapt. C. E. Hoeksma. — Adres bij Van West en de Hart. — Sluit 19 October.

Het Nederlandsch Kofschip Adolph Frederik, Kapt. G. Zwanenburg. — Adres bij J. L. Gellée.

Ter Drukkerij van Fuchs & Comp.